

[Poulsgaard]

nu slæbes for retten for overtrædelse af ligestillingsloven.

Hvor megen ærgrelse denne lov har afstedkommet rundt om i danske virksomheder og hjem, er nok umuligt at gøre op. Nu har vi altså en retssag i Århus, der ikke engang er en Århushistorie, hvor man med ligestillingsloven i hånd vil slagte Karolinepigerne og retten skal bruge tid på sådan noget pjat.

Poulsgaard (FP):

Kultur drøftede vi lige før. Kultur, det er noget med ytringsfrihed, sådan forefalder det, men det er jo begrænset ytringsfrihed, man har i dette høje ting her. Der må man jo ikke sige tingene på godt dansk. Jeg havde spurgt arbejdsministeren, om han vil være med til at ophæve den dumhed, det var, men det blev sløjftet af censuren. Jeg måtte ikke kalde det dumhed, så jeg må stille ministeren det spørgsmål, hvornår ministeren agter at ophæve ligestillingsloven, så man undgår så tåbelige sager som f. eks. den om Karolinepigerne. Nu er ministeren jo selv fra Århus af, og man havde jo lyst til at sige, at det her var en Århushistorie. Havde det endda været så vel. Men det er jo ingen Århushistorie. Det er jo virkelig ramme alvor, at politiet og domstolene skal beskæftige sig med sådan noget ligegyldigt nonsens, som det ligestillingspjat er. Det er ikke ligegyldigt nonsens med Karolinepigerne, for de har virkelig befordret valuta indtjent til Danmark, så det batter noget, og de er slået fast med syvtommersøm. Det er et varemærke, som landbruget med rette kan være stolt af, og de har været dygtige ambassadører for vort land. Men så kommer sådan et ligestillingsråd, og ministeren hjælper dem jo med den dér fuldstændig sindssyge lov, vi vedtog. Derfor har jeg ikke ret stor tiltro til, at det kan lønne sig at appellere til en socialdemokrat, men alligevel, hvor mange eksempler skal vi have på det fjolleri, før ministeren siger nej, nu må vi lave det om, vi begik en dumhed dengang, vi gør det ikke en gang til, vi gør den dumhed god. Kan man få et fornuftigt svar?

Arbejdsministeren (Svend Auken):

Et fornuftigt svar kan i visse situationer forudsætte et fornuftigt spørgsmål. Når hr. Poulsgaard spørger, om jeg vil ophæve ligestillingsloven, så må jeg gøre hr. Poulsgaard

opmærksom på, at da hr. Poulsgaard blev medlem af dette ting, underskrev han en grundlov, hvorefter det ikke er ministre, der ophæver love, medmindre det selvfølgelig udtrykkeligt er fastsat i selve loven. Det er folketinget, der i givet fald kan ændre loven.

Hvis hr. Poulsgaard med sit spørgsmål mener, om jeg vil foreslå ændringer eller ophævelse af ligebehandlingsloven, vil jeg svare på det spørgsmål, som hr. Poulsgaard altså ikke har stillet, men som man måske kan fortolke hr. Poulsgaard i retning af, at det ønsker jeg ikke at gøre. Der kan selvfølgelig altid nævnes et enkelt eksempel, som måske kan kildre smilebåndet. I en trist og mørk tid kan det måske være meget godt, at der kan være sådanne enkelte situationer, men som helhed bedømt fungerer ligebehandlingsloven absolut tilfredsstillende, og vi har ikke til hensigt at ændre ved det.

Derudover ved hr. Poulsgaard selvfølgelig, at det er en international forpligtelse for os, og de regler, der er gældende her, de er gældende i samtlige medlemslande i EF, og derfor har vi heller ingen mulighed for at ændre det på dette punkt, medmindre man er enig om det. Jeg har altså det synspunkt, at det er godt, at vi har fået ligebehandlingsloven gennemført.

Hvad angår den konkrete sag, kender jeg den ikke, heller ikke selv om den behandles ved en domstol i Århus, men selv om jeg kendte den, ville jeg ikke udtale mig om den, for jeg mener ikke, det er i overensstemmelse med god parlamentarisk skik, at ministre udtaler sig om verserende sager for domstolene.

Poulsgaard (FP):

Det glæder mig, at ministeren er så hurtigt opfattende, at det naturligvis var ministeren, jeg ville have til at fremsætte den ændring til loven, så det er fuldstændig korrekt. Så må jeg beklage, at jeg ikke har formuleret det fuldstændig sprogligt korrekt, men der er jo censur herinde, så man skal jo passe på, hvad man skriver.

Jeg er enig med ministeren i, at ministeren ikke kan gribe ind, når der verserer en sag ved domstolene, men så vil jeg spørge ministeren, om ministeren vil tage en snak med justitsministeren, om ikke justitsministeren ville hviske domstolene i øret: altså, sådan noget pjat, I har andre ting at tage jer til. Vi